

Hồi Thư Mười

MA ÂM CHỐN HOANG DÃ

Tiếp theo giọng nói, một lão bà đầu tóc bạc phơ, lưng đeo cây đàn sắt (Thiết tranh), theo sau là một nàng trung niên thiếu phụ cầm ngọc tiêu.

Kim Kiếm Thư Sinh giả vờ như không có việc gì, ung dung cười nói:

– Thật không ngờ Thiết tranh lão bà cũng tái xuất hiện giang hồ.

Mụ già tóc bạc chính là Ma Âm Cốc chủ Thiết Tranh Lão Lão nghe nói cười nhạt:

– Chẳng lẽ trên giang hồ chỉ giành cho Tàn Long Cư xưng hùng đấy sao?

– Đâu dám, Ma Âm Cốc uy danh xa gần đều biết, Tàn Long Cư làm sao dám bì được.

Thiết tranh lão bà chẳng nói gì cả, bước đến mấy bước chỉ mặt Cừu Cốc hỏi:

– Có phải tên tiểu tử này chẳng?

Người trung niên thiếu phụ chính là Ngọc Tiêu tiên tử gật đầu đáp:

– Chính nó.

Thiết Tranh Lão Lão trợn trừng đôi mắt đưa tay về phía Cừu Cốc nói:

– Trao vật ấy cho ta.

Cừu Cốc ngạc nhiên hỏi:

– Vật gì mới được chứ?

– Đan thư cùng thần kiếm.

– Hai vật ấy có phải là báu vật của giòng họ bà chẳng?

– Bất luận là của ai. Bốn cốc chủ muốn thì không ai cản được.

Cừu Cốc lạnh lùng nói:

– Muốn hay không là quyền của người. Còn đưa hay không lại là quyền của ta vậy.

Một khi đề cập đến đan thư cùng thần kiếm, Cừu Cốc liền thấy tức giận ngay, nên nghiêng răng trả lời không hề sợ sệt.

Thiết tranh lão bà nhú mày. Một luồng sát khí đã hiện lên trên gương mặt nhăn nheo đó. bà ta gỡ chiếc đàn tranh xuống cầm tay, nhưng sức nghĩ lại là địa vị là chủ một cốc, không lẽ đột nhiên lại tấn công một thằng bé như vậy.

Kim Kiếm Thư Sinh cùng Hạc Linh Vu Sĩ đã phí biết bao nhiêu tâm huyết,

hôm nay lại hy sinh mười mấy mạng người đầu chịu để cho con mối sắp vào lưới lại lọt vào tay Thiết Tranh Lão Lão sao?

Vừa thấy Thiết Tranh Lão Lão gỡ đàn xuống cầm tay, hai người liền tiến đến trước mặt lão bà bà, Kim Kiếm Thư Sinh lạnh lùng nói:

– Lão bà khoan động thủ, nên nhớ là hôm nay Tống mỗ đã bủa lưới giăng chim.

Thiết Tranh Lão Lão đưa mắt nhìn xuống thấy mấy vung máu và mấy cái thây nằm ngổn ngang dưới đất cười nói:

– Lưới của các hạ sớm đã bị thủng rồi.

Kim Kiếm Thư Sinh nổi nóng:

– Lão bà tin rằng Tống mỗ không còn biện pháp để bắt hấn sao?

Ngọc Tiêu tiên tử cười khanh khách:

– Nếu có biện pháp thì đầu còn kéo dài đến ngày hôm nay?

Cừu Cốc thấy bọn được xưng là danh gia vậy mà thấy đều tham lam cả lu, nên càng nghĩ càng ghét, bước tới mấy bước khinh bỉ nói:

– Lữ mỗ không có thì giờ để đứng nghe các người nói chuyện. Xin kiếu từ.

Đột nhiên một bóng người phi nhanh đến, chặn ngay lối đi của Cừu Cốc, người ấy chính là Ngọc Tiêu tiên tử. Nàng ta với sắc mặt tái xanh, giận dữ quát:

– Người còn nhớ cái nhục một chưởng nơi Kiếm đàm chăng? Hôm nay bốn tọa đến để đòi lại đấy.

Cừu Cốc sầm ngay nét mặt nói:

– Người định thế nào cũng được, ta sẵn sàng hầu tiếp.

– Chỉ cần người chịu đựng được Xuân tình tam khúc của bốn tọa ta sẽ chịu thua ngay.

Cừu Cốc cười dài:

– Đừng nói chi Xuân tình tam khúc dù cho thập khúc cũng chẳng có sao. Làm gì có chuyện đồn giết người được.

Chàng nào có biết sở di Ma Âm Cốc lừng danh cũng nhờ âm thanh tiếng đàn tranh cùng tiếng tiêu Xuân tình tam khúc nên chàng mới khinh thường như vậy.

Kim Kiếm Thư Sinh cùng Hạc Linh Vu Sĩ thấy thế phải hoảng hốt. Nếu để cho Ngọc Tiêu tiên tử trỗi nhạc lên thì thế nào phần thắng cũng về nàng. Như vậy có phải uống công chăng?

Kim Kiếm Thư Sinh liền lên tiếng:

– Khoan đã, vấn đề giữa Tống mỗ và hấn chưa giải quyết xong kia mà?

Hạc Linh Vu Sĩ cũng nghiêm nghị tiếp lời:

– Máu của đệ tử Ma vân phong không phải dễ chảy, đợi chúng ta thanh toán món nợ này xong, rồi các người sẽ can thiệp sau.

Ngọc Tiêu tiên tử xem thường nói:

– Các người tự rước lấy điều nhục, còn trách được ai?

Hạc Linh Vu Sĩ cũng chẳng vừa:

– Nói vậy sự người mang nhục nơi kiếm đàm có phải do hấn tìm người đâu?

Ngọc Tiêu tiên tử nghe nói cứng họng. Tàn Long Cư cùng Ma vân phong tuy bị đổ máu song chỉ là môn hạ đệ tử. Đàng này nàng là sư muội của một đại cốc, vậy mà cũng bị thất thủ dưới tay cậu bé vị thành niên, ngượng ngùng giây lát, nàng nói:

– Ta không đấu khẩu với các người. Công việc hôm nay ai được nấy hưởng vậy.

Vệ Thanh thấy bọn họ cứ tiếng qua tiếng lại không đâu vào đâu nên kéo áo Cừu Cốc khê bảo:

– Ở lâu càng thêm nhiều chuyện, chúng ta đi mau thôi.

Cừu Cốc khê gật đầu, đang định quay bước đi thì bị Kim Kiếm Thư Sinh chặn lại nói:

– Người định đi sao? Hừ!

Cừu Cốc nhanh nhẹn xòe ngay năm ngón tay ra, một đạo hồng quang bắn tới, chàng đã sử dụng Mai hoa vô ảnh thủ công địch.

Kim Kiếm Thư Sinh thất kinh, vội giơ song chưởng liên hồi đánh ra năm phát mới thoát nguy nhưng áo ông đã bị hồng quang đốt cháy, lưng năm lỗ lớn tròn, khói bay tứ phía. Mọi người có mặt đều kinh hồn khiếp vía, không ai hiểu đây là môn công phu gì.

Hạc Linh Vu Sĩ thừa lúc Cừu Cốc ra tay đánh Kim Kiếm Thư Sinh, lẹ như chớp xuất chưởng công vào sau lưng Cừu Cốc.

Bỗng một luồng khí lạnh nổi dậy, một bóng quái nhân tóc xù đã lướt tới, đưa chưởng tiếp lấy đơn chưởng của Hạc Linh Vu Sĩ, hai bên đều cùng tập luyện công phu tà môn, nên vừa chạm nhau Vu sĩ đã bị đẩy lùi ba bước.

Hạc Linh Vu Sĩ vốn là một trong thất đại danh gia, võ công cao cường, giang hồ khó kiếm địch thủ. Hôm nay vừa bị quái nhân xuất một chiêu mà phải thối lui, trong lòng kinh dị quát hỏi:

– Các hạ là ai sao dám can thiệp vào việc làm của Xà cốc?

Quái nhân chỉ trầm giọng trả lời cộc lốc:

– Nam Phương Ôn Sát!

Hạc Linh Vu Sĩ vừa nghe đã thất kinh lùi lại hai bước:

– Người là nhân vật trước đây mười năm đã gieo họa giang hồ: Bắc Ương thần, Nam Ôn Sát đấy chẳng?

Mọi người vừa có mặt vừa nghe danh Nam Phương Ôn sát thấy đều kinh tâm. Ngay cả Kim Kiếm Thư Sinh đang định tấn công Cừu Cốc cũng phải quay đầu nhìn lại.

Thật là một việc không ai ngờ được, vang tiếng ma quân một thời nay lại là kẻ thân cận của một cậu bé miệng còn hôi sữa.

Nãy giờ Kim Kiếm Thư Sinh cùng Hạc Linh Vu Sĩ mải lo việc đoạt đan thư cùng thần kiếm nên không hề xem xét thực lực. Giờ thấy Nam phương Ôn sát có mặt, biết công việc hôm nay chỉ còn lại là một bong bóng nước trên bề mặt, sẽ tan đi lúc nào chẳng hay.

Đang lúc đôi bên còn suy tính thiệt hơn, bỗng nhiên một điệu nhạc trỗi lên. Mọi người có mặt ngay cả Cừu Cốc liền cảm thấy tâm thần rung động. Thì ra Thiết Tranh Lão Lão đã sử dụng ngón đàn tranh danh tiếng của bà.

Sau khi tiếng đàn phát ra đã áp chế được tinh thần của mọi người, bà ta liền ngưng khảy nói lớn:

– Hôm nay mọi người có mặt đều có quyền tranh lấy đan thư cùng thần kiếm, nhưng ta căn cứ vào võ công để cho cuộc tranh đua được công bình.

Nói đến đây bà ta liền tung mình đến trước mặt Cừu Cốc tiếp:

– Nhãi con, lão thân không như mọi người, hở ra là muốn dùng đao dùng kiếm. Người nếu có bản lĩnh chịu nghe qua hết một bài nhạc lão thân lập tức xin rút lui ngay.

Cừu Cốc sắc mặt lạnh lùng nói:

– Dù cho các người muốn bày trò gì gì, tiểu gia cũng vui lòng tiếp nhận.

Thiết tranh lão bà chẳng nói chẳng rằng từ từ đưa cây đàn lên ngực, nhẹ nhàng khảy hai tiếng. Chỉ có hai tiếng đàn mà mọi người có mặt đều rung động, ai nội lực còn kém thì cảm thấy tai đình nhức óc.

Kim Kiếm Thư Sinh vội quay ra sau vẫy tay ra lệnh cho bọn kiếm sĩ của ông:

– Tiếng đàn của Thiết tranh lão bà các người không thể nào chịu đựng nổi. Mau lui ra ngoài mười trượng.

Hạc Linh Vu Sĩ cũng quay đầu lại căn dặn bọn thuộc hạ như thế, mấy mươi đệ tử của Tàn Long Cư cùng Ma vân phong liền ùn ùn kéo ra xa ẩn núp, trong chốc lát chỉ còn lại những tay cao thủ.

Vẫn gương mặt lạnh lùng, Cừu Cốc không nói không rằng. Vệ Thanh cầm kiếm đứng lên, đôi mắt luôn luôn lo lắng nhìn lấy chàng, Nam Ôn Sát thì đôi mắt nhắm lại, tựa hình không có việc gì xảy ra chung quanh mình.

Thiết tranh lão bà trầm giọng:

– Mời quý vị lập tức dang ra mười trượng, lão thân khởi sự đây.

Sắc mặt của Kim Kiếm Thư Sinh hết sức khó coi, do dự giây lát cuối cùng quay sang nói với Vu si:

– Chúng ta cũng nên rời khỏi nơi đây thôi.

Với hai tiếng đàn cảnh cáo lúc này, Cừu Cốc cũng đã đoán biết sự nghiêm trọng của nó rồi, chàng quay đầu lại nói với Vệ Thanh:

– Vệ huynh xin tránh ra sau, chớ nên mạo hiểm làm chi vô ích.

Vệ Thanh nung nịu nói:

– Không, đệ muốn ở lại cùng với huynh.

Cừu Cốc nhú mày:

– Làm chi vô ích, đây không phải là một cuộc so tài bằng gươm đao hay võ công, chỉ cần sự chịu đựng của đệ thôi. Vệ huynh cũng vô phương giúp đỡ được.

Bỗng đôi mắt đen láy của Vệ Thanh từ từ trào lệ, giọng đau buồn lo lắng:

– Tiếng đàn của Thiết tranh lão bà, anh không thể kháng cự được đâu. Đừng để lọt vào bẫy của người. Chúng ta lập tức động thủ, quyết sanh tử với họ một trận.

Cừu Cốc xiết chặt lấy tay Vệ Thanh xúc động nói:

– Vệ huynh đối với tiểu đệ tình thâm nghĩa trọng, tiểu đệ cảm kích vô cùng. Nhưng đệ đã nhận lời bà ta rồi. Dù sao cũng phải thử xem một trận, vạn nhất đệ có xảy ra chuyện gì, phiền Vệ huynh thay đệ lên Tuyết sơn phong đưa tin cho đại sư huynh là Ty trần đạo trưởng biết. Như thế cũng đủ mang ơn suốt đời rồi.

Vệ Thanh bỗng lau khô nước mắt, cương quyết nói:

– Lữ huynh cứ yên tâm, đệ sẽ làm tròn những lời ủy thác ấy. Nếu huynh chẳng may có mệnh hệ nào, đệ thề quyết không để cho họ được sống yên thân đâu.

Cừu Cốc mỉm cười an ủi:

– Vệ huynh cũng chớ nên bi quan, phải biết họ muốn thắng đệ cũng không phải là dễ gì đâu.

Đoạn chàng quay sang Nam Ôn Sát tiếp:

– Lão Ôn cũng nên lui ra đi, Lữ mỗ hôm nay được thưởng thức âm nhạc của Ma Âm Cốc chủ có thể nói là vinh hạnh vô cùng.

Nam Ôn Sát cảm động nói:

– Tướng công chỉ cần tịnh tâm chống cự. Vạn nhất rủi có điều gì, Ma Âm Cốc sẽ biến thành nơi sát phạt của Nam phương Ôn sát này.

Mắt nhìn Vệ Thanh cùng Nam Ôn Sát lùi ra xa mười trượng xong, Cừu Cốc

quay sang nói với Thiết tranh lão bà:

– Cứ ra tay đi, Lữ mỗ đã chuẩn bị xong rồi.

Thiết tranh lão bà lùi ra xa một trượng định ra tay thì một giọng cười vang tai nổi dậy. Khất Tiên cùng một thiếu nữ áo trắng xuất hiện, ông ta vừa cười vừa nói:

– Lão ăn mày này thật hồ thẹn giùm cho người. Đường đường võ thuật danh gia vậy mà đi hơn thua với một đứa nhỏ.

Thiết tranh lão bà vừa hổ thẹn vừa giận quát:

– Người không phục?

Khất Tiên đưa hồ lô lên miệng uống hai ngụm, lạnh lùng nói:

– Ăn mày này không phải là không phục mà là coi không quen mắt. Lão thử hỏi thằng nhỏ này có đụng chạm gì đến các người không? Vậy mà người nào người nấy cũng là hùng chủ một phương lại đi gây sự với con nít.

Thiết tranh lão bà giận dữ:

– Việc này người không được can thiệp vào.

Khất Tiên ngửa mặt lên trời cười lớn:

– Nói ngay ra là các người muốn ăn cướp đồ của người ta chứ gì. Nên biết lão ăn mày này có mặt nơi đây thì bài toán của các người như đã tính sai rồi đấy.

Ngọc Tiêu tiên tử ỷ sứt ỷ có mặt, nên bước lên một bước nói:

– Ta khuyên người đừng nên ỷ cái hư danh ấy mà dám đỡ đầu cho kẻ khác, sợ tránh không khỏi sự tổn thương đến hòa khí đấy.

Khất Tiên trợn mắt nói:

– Người là cái thá gì mà dám ngang nhiên nói chuyện với ta?

Ngọc Tiêu tiên tử nổi giận, liền vung sáo ngọc công ra ba chiêu. Tiếng gió vù vù như báo táp, ánh tiêu nhấp nháy tựa rào gươm.

Khất Tiên ngửa mặt cười ha hả. Không thấy ông có một động tác nào mà người ông đã như biến, đứng ra khỏi vòng công của Ngọc Tiêu tiên tử. Ông cười nhặt nói với Thiết tranh lão bà:

– Hôm nay có phải người nhất định muốn dùng tiếng đàn để giết thằng nhỏ này chẳng?

– Đó là tự hấn muốn tìm chết, trách sao được lão thân.

– Hấn đã mạo phạm đến người?

– Cũng chẳng phải thế.

– Như vậy thì tại sao?

– Tiểu tử này dám trái lệnh lão thân, cự tuyệt không chịu trao đàn thư cùng

thần kiếm.

Khất Tiên nghe nói tức đến lộn ruột, tóc tai dựng đứng. Cừu Cốc thấy thế vội đến bên nói:

– Xin lão tiền bối đứng sang bên. Cuộc thách thức này tại hạ đã nhận lời rồi. Giờ cứ để cho bà ta thi thố.

Khất Tiên nghe nói đưa mắt nhìn chàng, không biết nói sao chỉ cười nhạt nói với Thiết tranh lão bà:

– Mụ già kia nên nhớ, bất luận cuộc đấu này ai thắng ai bại, lão ăn mày này cũng đấu với người một trận.

Nói dứt ông ung dung bước xuống đồi, thiếu nữ áo trắng là Từ Thanh Thu theo ông ta, đến bên Cừu Cốc nàng kể tai nói nhỏ:

– Nên nhớ mọi việc đều là ảo tưởng, em chỉ cần đừng suy nghĩ, giữ lòng thanh tịnh, ghim nguyên khí thì mọi việc đều qua cả.

Thiết tranh lão bà thấy mọi người đã tránh ra xa cả, liền bắt đầu trỗi dậy những tiếng đàn du dương. Trong lúc ấy Ngọc Tiêu tiên tử cũng đã nhắc sáo kể môi thổi bài Xuân tình tam khúc.

Cừu Cốc vốn không tin bài hát có thể giết người nên chàng cứ đứng yên với đôi mắt kỳ thú để xem xét.

Nhưng dần dần chàng có cảm tưởng như trước mặt chàng đâu đâu cũng đều nở đầy hoa thơm cỏ lạ, một thứ âm thanh dịu dàng khiến cho ai nghe cũng phải say mê.

Đồng thời trong lúc này, một bầy thiếu nữ da thịt nõn nà mặc đồ hở hang mỏng manh, yếu điệu, thướt tha, đang ca múa trước mặt chàng.

Cũng may tánh chàng trung chánh, lại tuổi còn nhỏ, nên điệu nhạc cùng hình ảnh khiêu dâm trước mắt không thể lôi cuốn được lòng chàng. Trái lại chàng lại còn cảm thấy ghét cay ghét đắng bụng tiếng cười nói:

– Điệu nhạc này chỉ thích hợp mấy hiệu cao lâu để cho khách ăn thưởng thức, thiếu gia thật không thích chút nào.

Lời chàng vừa dứt, bỗng tiếng tiêu biến đổi một giọng thảm thiết bi ai.

Cỏ lạ hoa tươi trước mắt chàng bỗng tiêu tan đâu mất, những đám sương mù dần dần che phủ, những tiếng gió như tiếng khóc than ai oán thoảng qua tai chàng, khiến cho chàng buồn bã khóc lên lúc nào chẳng hay.

Trong cảnh buồn rầu chàng sức nhớ đến cảnh thảm thương của gia đình chàng. Cha chàng bị lửa đốt cháy, mẹ chàng lại bị Thiết Kỳ Ngân Tinh đánh rớt xuống cốc sâu, Hứa thúc thúc lại máu me đầy mình.

Phút chốc tâm thần chàng đã bị tiếng đàn điều khiển, đã dẫn chàng vào chỗ mê muội.

Khất Tiên cùng Từ Thanh Thu lúc này chỉ lui ra sáu trượng, đứng dựa nơi gốc cây tùng, giờ thấy Cừu Cốc như thế ông ta tức bực mắng:

– Đáng chết. Tên tiểu tử này có vẻ khinh thường.

Từ Thanh Thu nhú mày hỏi:

– Chúng ta có nên tìm phương pháp để giúp chàng một tay không?

Khất Tiên lo lắng nói:

– Còn phương pháp gì mà tìm. Nó đã bị nhập vào ảo ảnh rồi. Nếu Thiết tranh lão bà gảy đàn lên thì nó sẽ bị huyết khô thần tán mà chết ngay. Đó là tự nó muốn lấy, chứ kêu lão ăn mày này thì còn phương pháp gì nữa.

– Cháu xem chàng còn có thể chịu đựng được chưa đến nỗi nguy hiểm lắm đâu.

– Hừ! Cháu với lão đều xem lầm cả. Phàm hễ kiêu ngạo ắt sẽ thất bại. Đó là lý luận từ xưa đến giờ. Hắn mới bước chân vào giang hồ mà không dè dặt như thế tất nhiên phải thất bại là phải.

Từ Thanh Thu lắc đầu không tán thành câu nói ấy:

– Cháu xem chàng không ngạo nghễ đâu, chỉ vì tuổi còn nhỏ chưa nếm được sự hung hiểm của giang hồ. Phàm một người dấn thân vào giang hồ, bị nhiều nguy hiểm mới mong được tiến chứ.

Bấy giờ uy lực của bài Xuân tình tam khúc đã đến hồi gay cấn. Cừu Cốc cứ bi lẩn quẩn vào cảnh bi thương buồn bã.

Bỗng tiếng đàn của Thiết tranh lão bà bắt đầu trỗi dậy. Cừu Cốc cảm thấy trước ngực nặng trĩu, miệng liền hộc ra một búng máu tươi. Chàng đã bị thương tột độ, trong lòng như muốn khóc, nhưng lại khóc chẳng ra tiếng.

Tiếng đàn tranh của Thiết tranh lão bà có một ma lực bắt người nghe nhập vào chốn ảo mộng, khiến thất tình lục dục phải dậy lên. Trong bảy mối tâm tình ấy dần dần lấn át làm cho tinh thần phải tán loạn như điên như cuồng. Thật vậy phàm hễ con người bị phải tình cảnh vui quá thành loạn, buồn quá thành điên, đau thương quá, cảm động quá nói chung trong mọi tình cảnh nào cũng có thể khiến cho con người đột nhiên điên loạn được. Thiết tranh lão bà lợi dụng tiếng đàn để áp đảo tinh thần của con người vào một trong bảy thường tình ấy cũng đủ điên loạn rồi, đến khi lục dục trỗi dậy, tinh huyết sẽ giảm dần, rồi khô khan đến chết được.

Nãy giờ Cừu Cốc đã bị tiếng tiêu làm mê hồn, giờ lại nghe đến tiếng đàn hung hiểm ấy làm sao chịu đựng nổi.

Trong nguy cơ chàng bỗng nhớ lại lời dặn của chị Thu khi nãy: Mọi vật đều là ảo tưởng, đừng để bị cám dỗ, chàng liền định tâm giữ gìn chân khí.

Một lát lâu chàng từ từ mở mắt ra thấy mọi vật đều biến đổi, hoa thơm cỏ lạ, sương mù âm u đều tan biến cả, chỉ còn cảnh thật, cảnh mà lúc chàng vừa tới đã

thấy.

Chàng thở dài tự nhủ:

– Thật nguy hiểm lúc này ta không để ý. May tí nữa đã toi mạng rồi.

Bỗng tiếng đàn lại đổi điệu, từ bi thương đến hồi gấp rút, tựa vạn ngựa đua tranh, muôn người chiến đấu, khiến cho người nghe phải kích động tâm can, không thể đứng yên được.

Cửu Cốc cố vận chân khí để chống đỡ nhưng luôn luôn phải chịu đựng vào vòng bị động.

Tiếng đàn đã có uy lực vô song lại thêm tiếng tiêu hiệp sức khiến cho mọi người chung quanh dần dần phải thối lui ra thêm hai trượng nữa.

Khất Tiên thở dài kéo tay Từ Thanh Thu nói:

– Chúng ta đang xa tư nữa. Thằng nhãi con hôm nay chắc không thể nào thoát được.

Từ Thanh Thu vẫn chú mục nhìn Cửu Cốc, giây lâu nàng buột miệng nói:

– Thắng bại giờ này còn chưa thể quyết định được nếu hãn biết khôn giở lối phản kích thì cháu dám đảm bảo có thể thắng được ngay.

Bỗng trong lúc ấy giữa lưng trời có tiếng rú phát ra tựa oanh kê, phụng gáy. Rồi như mưa rơi hoa đổ, dần dần lặn át tiếng đàn gấp rút của mục già.

Thì ra không hiểu từ bao giờ, trên đọt cây cao kế cận lơ mờ xuất hiện bóng một chàng trung niên thư sinh bịt mặt.

Khất Tiên thất kinh gọi:

– Chẳng lẽ Lữ Tử Thu thật sao?

Từ Thanh Thu lắc đầu nói:

– Người mà trước kia đã vào miếu cứu Cửu Cốc đấy. Nhưng cháu dám quả quyết không phải là Lữ Tử Thu.

Khất Tiên không biện luận với nàng nữa, ông liền giở hồ lô rượu lên nốc một hơi cạn đoạn cười lớn nói:

– Hôm nay chắc có cuộc vui để xem đây.

Tiếng cười chưa dứt, âm thanh của tiếng đàn tranh lại trở dậy thật cao, như để đối phó với âm thanh trên không trung vọng xuống. Cửu Cốc đã được tiếng hú bên ngoài trợ giúp, chàng sức nhớ lại trong đàn thư có dạy Cửu long lĩnh một kỳ thanh làm chấn động lục hợp. Ấy là tiếng rống của sư tử mà Phật gia đã nhại theo.

Đột nhiên tiếng rú của chàng kết hợp với tiếng rú của người trung niên bịt mặt trên đọt cây, lập tức trấn áp âm thanh của đàn tranh đang diễn biến.

Thiết tranh lão bà giận dữ hừ lên một tiếng, liền dừng ngay tiếng đàn lại.

Tiếng rú bên ngoài cũng theo đấy mà tắt hẳn. Ngọc Tiêu tiên tử sắc mặt nhợt nhạt té ngổ xuống đất. Thiết tranh lão bà cũng hộc máu tươi, như nội tạng đã bị thương tổn.

Cuộc đấu đã kết thúc, quần hào tứ phía cũng ùn ùn kéo tới.

Thiết tranh lão bà chỉ mặt Cừu Cốc nói:

– Cuộc đấu hôm nay bởi có người ngoài giúp sức nên không thể phân định. Chúng ta phải hẹn vào một thời gian khác để quyết hơn thua.

Khất Tiên cười ha hả nói:

– Lão ăn mày này sớm đã đoán người phải thua rồi.

Thiết tranh lão bà trợn trừng đôi mắt:

– Tại sao?

– Ha ha.. Cừu Cốc chỉ nhận là đấu với người. Vậy mà Ngọc Tiêu tiên tử cũng nhúng tay vào! Nói đến thân phận của người mà đi đấu với một thằng nhỏ đã là khó coi rồi. Giờ lại hai người hợp sức, khiến lão cảm thấy thẹn thùng lây.

Mặt Thiết tranh lão bà đỏ bừng, vừa thẹn vừa giận quát:

– Lão ăn mày hôi thối kia, người khỏi cần phải khoe môi múa mép, có gan thì đấu với già này một trận xem sao.

Khất Tiên cười như điên cuồng:

– Ngoài hôm nay ra, lúc nào ăn mày này cũng chờ đợi người.

Thiết tranh lão bà hừ một tiếng giận dữ, liền cùng Ngọc Tiêu tiên tử tung mình ra đi.

Còn riêng Cừu Cốc không hề để ý đến mọi người, sau khi rú lên tiếng rú Cừu long lịnh, chàng liền tung mình nhảy lên đọt cây tòng để tìm kiếm. Nhưng người trung niên bịt mặt như thần long ẩn ẩn hiện hiện, chỉ trong chớp nhoáng, đã không tìm thấy tung tích của người.

Chàng buồn bã nhảy xuống đất, Vệ Thanh đã đứng sẵn dưới gốc cây chờ chàng nói:

– Cốc huynh! Lúc nãy huynh có hơi sơ ý làm đệ sợ đến chết được!

Cừu Cốc thở ra nói:

– Có lẽ thế.

Khất Tiên đã đến bên hai người lúc nào chẳng rõ, liền cười nói:

– Hai cháu nói năng coi bộ thân mật quá.

Vệ Thanh mặt đỏ bừng, tay mân mê vạt áo thẹn thùng nói:

– Sư phụ! Người cứ trêu chọc đồ nhi hoài!

Cừu Cốc không để ý đến ý nghĩa của câu nói ấy, liền buột miệng hỏi:

– Vệ huynh là cao túc của lão tiên bối sao?

Khất Tiên hỏi lại:

– Người ngạc nhiên lắm phải không?

– Không phải ngạc nhiên. Chỉ vì trước kia chưa từng được nghe Vệ huynh nói tới.

Vệ Thanh điểm một nụ cười bí mật.

Từ Thanh Thu nãy giờ im lặng đứng bên, giờ mới lên tiếng nói:

– Cốc đệ, bạn của em sao không giới thiệu cho chị biết.

Cừu Cốc sực nhớ ra tự nãy giờ chị Thu vẫn đứng bên mình, vội giới thiệu:

– Vị này là cao đồ của Khất Tiên lão tiên bối, tên Vệ Thanh còn vị này là..

– Tôi gọi là Từ Thanh Thu.

Từ Thanh Thu đã cướp lấy lời tự giới thiệu ấy, đoạn nàng cười tiếp:

– Hôm nay kẻ thù đã đi cả rồi. Vậy ta phải tìm một nơi nào để ăn mừng mới được.

Khất Tiên cười ha hả nói:

– Thật là hợp với bụng lão quá.

Bỗng ông nhìn qua Nam Ôn Sát đang đứng như thây ma liền hỏi:

– Hai người một già một trẻ làm sao quen được với nhau?

Cừu Cốc vui cười nói:

– Từ nay trở đi bất kỳ nơi đâu hễ có cháu là có lão Ôn.

– Trên giang hồ có lắm việc kỳ kỳ quái quái, Cừu Cốc lại đáp lại bằng một câu nói mỉa hồ, song Khất Tiên cũng không thềm hỏi lại cặn kẽ, chỉ nhìn Nam Ôn Sát cúi đầu lễ độ rồi đi trước dẫn đường. Mọi người đồng theo sau ra khỏi cánh đồng.

o O o